

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA PSECH

čte ní
pro
první
ky

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Václav Bárta

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

KNÍŽKA O PSECH

čte ní
pro
první
ky

bambôök

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Václav Bárta

KNÍŽKA O PSECH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8556. publikaci

Ilustrace Zuzana Dreadka Krutá

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2022

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Zuzana Dreadka Krutá, 2022

ISBN 978-80-271-4938-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3582-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Buldoček Čumáček	11
Foxteriér Dášeňka	17
Border kolie Líza	21
Buldok Flek	27
Baset Argo	31
Čivava Lili	35
Čau-čau Pojar	39
Mops Clint	45
Brazilská fila Fidel	49
Bernardýn Ina	55
Bišonek Max a Max	59
Bobtail Fík	65
Jezevčík Nora	69
Čuvači Rin a TinTin	73
Brabantík Filip	77
Knírač Hop	83

Předmluva

Před nedávnem jsem napsal knížku o zvířátkách ze zoo. Pokud se už z této knihy spolu známe, pak víte, že moje příběhy nejsou jen z mé hlavy. Často je píšu společně se zvířaty.

A pokud jsme se spolu ještě nepotkali, prozradím vám, jak to všechno se mnou je. Vyprávím vám příběhy, které jsem od zvířat slyšel. Anebo vám lidskou řečí zapíšu, o čem jsem si s nimi povídal. A to můžu jenom proto, že jsem se naučil zvířatům rozumět. Nemůžu vám dát návod, jak to zařídit. Ale můžu vám říct, jak se to přihodilo mně.

Začalo to, když jsem si začal rozumět s Alíkem. Alík je jeden z našich pejsků a známe se už skoro od narození. Svoje narození si moc nepamatuju, ale to jeho moc dobře. Už jako s malým štěňátkem jsem si s ním užil spoustu legrace. A sem tam mě i poslechl. Třeba když jsem mu řekl, že dneska nemá čůrat na koberec. Nebo nezvrhnout kočce

misku s mlíkem. S kočkou jsme si rozuměli střídavě, ale s Alíkem to šlo čím dál líp. Byli jsme kamarádi. Stačilo mu říct, co má udělat, a on to udělal.

Na moje „podej pac!“, podal pac, na „slez z toho gauče“, slezl někdy i z gauče. Brzy začal i mluvit. Někdo by řekl, že štěkal, ale já jsem té jeho psí řeči rozuměl. Štěknul, že chce jít ven nebo podrbat za uchem. A já už jsem věděl.

Alík byl první, kdo mě utvrdil v myšlence, že je možné najít se zvířaty společnou řeč. Na začátku knížky o zvířátkách ze zoo jsem prozradil, jak jsem pak pokračoval. Nejdřív s opicí, pak s papouškem, bizonem, tygrem... Nebudu je všechny jmenovat. Byla jich málem dvacítká. A protože každé ze zvířat mluvilo jinou řečí, uměl jsem tolik zvířecích jazyků, kolik bylo zvířecích druhů. Určitě už jste slyšeli poučení, že kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem. Není v tom tvrzení sice zmínka o řeči zvířat, ale i na ni to platí.

Zjistil jsem to, když jsem se pustil do vyprávění příběhů o psech. Je fakt, že na začátku mi museli moji psi občas trochu pomáhat. Někomu může na první poslech připadat, že skoro všichni psi umí štekat. Ale až na druhý poslech poznáte, že každý poštekává trochu jinak. Třeba když srovnáte bernardýna a krysaříka, slyšíte určitý rozdíl. Ono je to podobné jako u lidí. Můžeme to různé poštekávání přirovnat k nářečím. Také rozeznáte třeba Ostraváka od Pražáka. Ostravák mluví „kratce“ a Pražák „zdlou-ha-vě“. Tak jdeme na to?

KčS
0,20

ŠUMĚNKY

Buldoček Čumáček

Venku přšelo, a tak jsme dneska nešli ven. Sedl jsem si k počítači a psal jsem. A u nohou mi ležel náš pes, buldoček Čumáček. A e-vi-dent-ně se nudil. „Co děláš?“ řekl a zívł. Nebo možná zívł a pak řekl: „Co děláš?“

Odpověděl jsem mu: „Píšu.“

„A co píšeš?“ zeptal se Čumáček, aby nestála řeč.

„Takové povídání.“

„A o čem to je?“

„Je to o zvířatech a na konci to má básničku.“

„Když je to o zvířatech, tak by to mohlo být i o nás,“ řekl buldoček.

„Pravdu díš, chlapče,“ řekl jsem, jak jsem byl v tom spi-so-va-tel-ském slovníku. „Náhodou píšu zrovna o jednom psovi. A druhou náhodou je to buldoček.“

„A jak se jmenuje?“ chtěl vědět Čumáček.

„Třetí náhodou je to taky Čumáček.“

„Tak ty píšeš o mně?“ zaradoval se náš buldoček a celý ožil.

„Asi tě zklamou,“ řekl jsem, „ale o tobě to není. Je to o tvém dědovi. O tom, po kterém jsi dostal jméno.“

Musel jsem ukončit ten rozhovor já – on, on – já. Trvalo by to nekonečně. A tak jsem mu řekl, že mu to dopovím, až to dopíšu.

Ale Čumáček se nedal. A že prý abych mu řekl aspoň tu básničku. Tu, jak jsem říkal, že je na konci. Ta mě tak dlouho nezdrží.

Abych měl od něj na chvíli pokoj, přečetl jsem mu poslední dva verše. Pro ty, co nechtou básně, jsou to poslední dva řádky.

„Cože to měl můj děda v čumáčku?“ zeptal se buldoček.

„Šumák,“ řekl jsem.

„A co to je?“

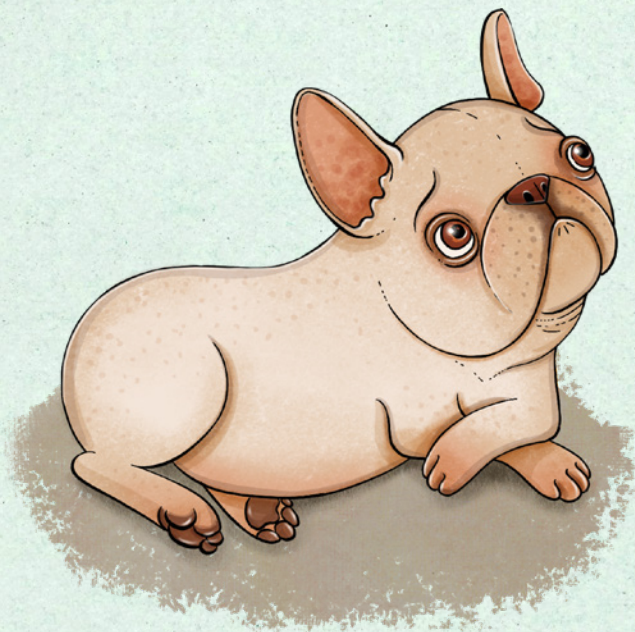
A já! To jsem tomu dal! Místo abych to urychlil, musel jsem zas vysvětlovat. Jak to bylo za časů

dědy Čumáčka, když jsem byl ještě kluk. Že tenkrát nebyly žádné kokakoly ani ovocné drinky. Když jsme měli žízeň, dala nám máma do vody šťávu. Nebo do vody hodila šumák. To byla taková

kostička anebo to bylo v prášku. A pěkně to ve vodě zašumělo. Ale nás bavilo ještě víc, když jsme to strčili do pusy. To v puse udělalo takovou pěnu, že pak pěnila nejen pusa. To nám pěna lezla i nosem a ušima.

„Jé, to byla tedy švanda!“ smál se buldoček.
„A můj děda byl tenkrát ještě štěně, vid’?“
Přikývl jsem.

„A když ten šumák strčil do pusy, pěna mu lezla i z nosu, uší a očí, že ani neviděl na cestu. A pak spadnul do piva s pěnou,“ rozvíjel buldoček představy. „A do kýble s mydlinkama na praní a vypadal jako... a co jste mu řekli?“ zvažněl Čumáček.

„My nic,“ řekl jsem. „Ale naše máma mu řekla ,seš to, čumáčku, ale čumák!‘ A víš, ty můj buldočku Čumáčku, proč?“

„Vím,“ řekl, „čumák a šumák se pěkně rýmujou.“ A s citem mi zarecitoval:

„Buldočku, kdes čuchal k čemu,
že máš u čumáčku pěnu?
No tak ukaž, Čumáčku,
copak to máš v čumáčku?
No já koukám – šumák.
Seš, Čumáčku, čumák!“

Foxteriér Dášeňka

Foxteriéra Dášeňku jsem znal od jejího narození. To vlastně ještě ani nebyla foxteriér. Vypadala jako bílá kulička něčeho chlupatého. To něco určitě jako foxteriér nevypadalo.

Tohle jsme si řekli, když jsme tak jednou spolu s Dášeňkou seděli. Povídali jsme si o všem možném. Hlavně o tom, co všechno jsme už spolu prožili. A řeknu vám, nebylo toho málo. Byl jsem u toho, když se Dášeňka učila hryzat. Nebo běhat. Nebo větřit. To ani sama její máma nevěděla, co se tím větřením vlastně myslí. Ale nakonec jsme to zvládli. A kolik jsme si užili legrace dál. Třeba když spadla do vody. A neuměla ještě plavat. A jak jsem ji z vody vytáhl...

Teď jsem si něco uvědomil. Já vám tu líčím, co jsem s Dášeňkou prožil. A zatím jsem vám ještě neřekl, jak se to všechno přihodilo. Nehleďte v tom žádné tajemství. Byl jsem tenkrát kluk od sousedů.

A u Čapků, kde Dášeňka vyrůstala, jsem byl málem víc než doma.

Ale abych se vrátil k tomu, jak jsme tak jednou spolu seděli. Vzpomínali jsme třeba, jak byla u fotografa. To už byla psí slečna. Ale ještě pořád měla ráda pohádky. Vymýšlel jsem jí veselé příběhy o psech. Třeba o dobrmanech, chrtech i dalších psích rasách. Ale i o kočkách. Nejvíc ji ale zajímalo, proč je zrovna foxteriér. A proč mají foxteriéři krátké ocásky. A proč hrabou v zemi. To bylo vzpomínek, že by to vydalo na knížku. Možná by to nebylo na román, ale na knížku pro děti by to vydalo. Jen jsme si to řekli, už nám to nedalo. Řekli jsme si, že tu knížku napíšeme a připravíme k vydání.

Akorát s tím vydáním jsme si zatím neuměli poradit. Ale to ostatní jsme už měli vymyšlené. Přemýšleli jsme, jaký ta knížka bude mít název. Líbilo se mi třeba Příběhy foxíka Dášeňky. Ale Dášeňka mi na to řekla: „To by nebylo fér. Ty příběhy jsme prožívali spolu. To bych dala už do

názvu. Navrhuju nazvat knížku Dášeňka a kamarád. Tak běž a napiš to. Já se zatím poradím s panem Čapkem. Ohledně toho vydavatele.“

Za pár dní jsem tu knížku napsal. A šel jsem s ní za Dášeňkou. Cestou jsem potkával dobrmany, chrty, další psí rasy i pár koček. Tak jak jsme je měli v knížce.

„Jdeš pozdě,“ řekli mi sborem. A drželi v tlapkách knížku. Na přebalu knížky stálo Karel Čapek – Dášeňka čili život štěněte.

Věříte tomu? Dost možná vám to přijde celé přitažené za vlasy nebo postavené na hlavu. Ale před časem byste mi tu básničku možná věřili.

Nehledejte Dášeňku,
dnes neběhá po venku.
Dneska tenhle milý foxík
nedbá o kočky a o psy.
Sedí právě u Čapků,
píše s Karlem pohádku.

